

PHILIP KERR

ΨΕΥΤΙΚΟ ΕΝΝΙΑΡΙ

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα
με τον Σκοτ Μάνσον

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΑΓΚΟΣ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

Philip Kerr: *Ψεύτικο εννιάρι*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Philip Kerr: *False Nine*

ISBN 978-960-04-4878-8

Μετάφραση: Γιώργος Μαραγκός
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-διόρθωση: Γιώργος Κασαπίδης
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 2015 by *thynKER Ltd*

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2017*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στον καλό μου φίλο Τζόναθαν Τέιλορ*

Ο όρος «ψεύτικο εννιάρι» αναφέρεται σε έναν παίχτη που παίζει μόνος στην κορυφή της επίθεσης, αλλά γυρίζει πίσω για να αναζητήσει την μπάλα. Η πρόθεση είναι να παρασύρει τους αντίπαλους κεντρικούς αμυντικούς και να δημιουργήσει αντιπερισπασμό, ώστε οι συμπαίχτες του να κινηθούν στον χώρο πίσω από την αμυντική γραμμή και να αξιοποιήσουν τις ευκαιρίες να σκοράρουν.

Κίραν Ρόμπινσον

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Κάθε φορά που θέλω να νιώσω καλύτερα για τη ζωή, μπαίνω στο Twitter και διαβάζω τι έχουν γράψει για μένα. Η εμπειρία αυτή μου δίνει πάντα την έντονη αίσθηση του πραγματικού αθλητικού πνεύματος και της ουσιαστικής δικαιοσύνης του σπουδαίου βρετανικού κοινού.

Είσαι ένα άχρηστο κάθαρμα, Μάνσον. Το μεγαλύτερο καλό που έκανες ποτέ ήταν όταν παραιτήθηκες από την ομάδα μας #Σίτισεκρίση

Όντως παραιτήθηκες, Μάνσον; Ή σε διώξανε όπως κι όλα τα άλλα ακριβοπληρωμένα μουνόπανα που θεωρούνται προπονητές ποδοσφαίρου; #Σίτισεκρίση

Μας κρέμασες, Μάνσον. Αν δεν είχες παραιτηθεί, δεν θα είχαμε εκείνο το ηλίθιο κάθαρμα, τον Κόλτσακ, στον πάγκο και μπορεί να μην ήμασταν τέταρτοι από το τέλος. #Σίτισεκρίση

Γύρνα πίσω στο Ακάνθινο Στεφάνι, Σκοτ. Ο Μουρίνιο γύρισε. Γιατί όχι κι εσύ; Σου τα συγχωρούμε όλα. #Σίτισεκρίση

Υποθέτω πως έχεις την εντύπωση ότι όλα όσα είπες για την Τσέλσι στο @BBCMOTD ήταν έξυπνα, ρε ηλίθιο μαύρο

μουνόπανο. Μπροστά σου ο Κόλιν Μάρεϊ είναι καταπληκτικός.

Οι περισσότεροι ειδικοί στο @BBCMOTD είναι σαν ζόμπι. Αν όμως ο Ντάριλ Ντίξον* πρέπει να χώσει ένα βέλος από τη βαλλίστρα του στο μάτι κάποιου, αυτό είναι το δικό σου.

Μόνο και μόνο επειδή βρέθηκες στο εξώφυλλο του GQ, δεν σημαίνει πως δεν είσαι ένα μαύρο κάθαρμα, Μάνσον. Είσαι ένα μαύρο κάθαρμα με καλό κοστούμι.

Μας λείπεις, Σκοτ. Παίζουμε χάλια από τότε που έφυγες. Ο Κόλτσακ δεν ξέρει τι του γίνεται. #Σίτισεκρίση

Πότε θα μας εξηγήσεις γιατί παραιτήθηκες από τη Σίτι, Μάνσον; Η συνεχιζόμενη σιωπή σου κάνει κακό στην ομάδα. #Σίτισεκρίση

Έχω λογαριασμό στο Twitter μόνο και μόνο επειδή ο εκδότης μου νόμιζε ότι θα βοηθούσε το βιβλίο μου να πουλήσει περισσότερα αντίτυπα πριν από τα Χριστούγεννα. Έχει βγει καινούργια έκδοση με μαλακό εξώφυλλο κι ένα επιπλέον κεφάλαιο για τη σύντομη βασιλεία μου στη Λόντον Σίτι. Όχι ότι λέει και πολλά. Είχα ήδη υπογράψει συμφωνητικό εχεμύθειας με τον ιδιοκτήτη της ομάδας, τον Βίκτορ Σοκόλνικοφ, το οποίο μου απαγόρευε να πω γιατί έφυγα από την ομάδα, οπότε είχε να κάνει κυρίως με τον θάνατο του Μπεκίμ Ντεβελί. Ή τουλάχιστον όσα μπορούσα να πω γι' αυτόν. Το νέο κεφάλαιο έπρεπε πρώτα να περάσει από τους δικηγόρους του Βίκτορ, φυσικά. Ειλικρινά, αξίζει λιγότερο από το χαρτί πάνω

* Χαρακτήρας από τη σειρά *The Walking Dead*. (Σ.τ.Μ.)

στο οποίο είναι γραμμένο και όλα τα τιτίβισματα στον κόσμο δεν πρόκειται να αλλάξουν το γεγονός αυτό.

Δεν μου αρέσουν τα κοινωνικά δίκτυα. Νομίζω πως θα ήταν καλύτερα για όλους μας, αν το κάθε τιτίβισμα κόστιζε πέντε πένες ή αν έπρεπε να του βάλεις γραμματόσημο πριν το στείλεις. Κάτι τέτοιο. Οι απόψεις των περισσότερων ανθρώπων είναι χειρότερες κι από σκατά, των δικών μου συμπεριλαμβανομένων. Και μιλάω μόνο για τις λογικές. Δεν χρειάζεται καν να αναφέρω πως στο Twitter υπάρχει πολύ μίσος και ένα μεγάλο μέρος του έχει να κάνει με το ποδόσφαιρο. Κατά μία έννοια, δεν εκπλήσσομαι. Το 1992, όταν το πρόγραμμα του αγώνα κόστιζε μια λίρα και μια θέση στην κερκίδα όχι πάνω από δέκα, υποθέτω πως οι άνθρωποι ήταν πιο ανεκτικοί σε ό,τι αφορούσε το ποδόσφαιρο. Αυτές τις μέρες όμως, με το εισιτήριο για τις κορυφαίες ομάδες, όπως η Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ, να κοστίζει έξι ή επτά φορές τόσο, μπορείς να δικαιολογήσεις τους οπαδούς που περιμένουν περισσότερα από την ομάδα τους. Σχεδόν τουλάχιστον.

Το περίεργο είναι ότι ενώ ποτέ δεν δίνω μεγάλη σημασία στα ωραία πράγματα που γράφουν για μένα στο Twitter, δεν μπορώ παρά να δώσω κάμποση στις προσβολές και στις ύβρεις που δέχομαι. Προσπαθώ να μην το κάνω, αλλά είναι δύσκολο, καταλαβαίνετε. Ως προς αυτό, το Twitter είναι λίγο σαν τα ταξίδια με το αεροπλάνο: δεν δίνεις σημασία όταν όλα πάνε καλά, αλλά είναι αδύνατον να μην ανησυχήσεις όταν τα πράγματα στραβώνουν. Είναι περίεργο, αλλά ένα μικρό μέρος του εαυτού μου νομίζει πως υπάρχει κάποιο στοιχείο αλήθειας στα δυσάρεστα τιτίβισματα. Όπως αυτό:

Αν ήσουν καλός προπονητής, Μάνσον, τώρα θα βρισκόσουν σε άλλη ομάδα. Αν δεν είχε πεθάνει ο Ζοάο Ζάρκο, ακόμα θα μάζευες κώνους στις προπονήσεις.

Και αυτό:

Βαθιά μέσα σου πάντα ήξερες ότι ήσουν έξω από τα νερά σου. Γι' αυτό και πνίγεσαι τώρα, ρε γαμιόλη. #Σίτισεκρίση

Από την άλλη, πότε πότε διαβάζεις κάποιο που φαίνεται να έχει κάτι ενδιαφέρον να πει για το ίδιο το παιχνίδι.

Ποτέ δεν κατάλαβες ότι σκοπός της πάσας δεν είναι να φέρει την μπάλα μπροστά, αλλά να βρει τον αμαρκαρίστο παίκτη.

Ίσως και αυτό:

Το πρόβλημα στο αγγλικό ποδόσφαιρο είναι πως όλοι έχουν την εντύπωση πως είναι ο σερ Στάνλεϊ Μάθιους. Μην κάνεις τρίπλες, τρέξε με την μπάλα· τρέξε για να προκαλέσεις.

Αν αποκαλείς τον εαυτό σου προπονητή ποδοσφαίρου, η ανεργία είναι πιθανότατα η συνήθης σου κατάσταση. Το να χάνεις τη δουλειά σου – ή να την αφήνεις επειδή θεωρείς πλέον ότι δεν μπορείς να την κάνεις σωστά – είναι εξίσου αναπόφευκτο με το να βάζεις μερικά αυτογκόλ, αν είσαι καλό τεσσάρι. Όπως είχε πει κάποτε και ο Πλάτωνας, γίνονται και μαλακίες. Πάντα είναι οδυνηρό να φεύγεις από μια ομάδα που προπονούσες, αλλά τα υψηλά κέρδη της επιτυχίας σημαίνουν ότι είναι υψηλό και το ρίσκο της αποτυχίας. Όπως και με τις επενδύσεις· όποτε συναντιέμαι για μεσημεριανό με τον οικονομικό μου σύμβουλο, πάντα μου θυμίζει τα πέντε επίπεδα της όρεξης για ρίσκο: Εναντίος, Μηδαμινός, Επιφυλακτικός, Ανοιχτός και Πεινασμένος. Ως επενδυτής, θα περιέγραφα τον εαυτό μου επιφυλακτικό, με προτίμηση για τις

ασφαλέστερες επιλογές που έχουν μικρό βαθμό ρίσκου και μπορεί να έχουν μόνο περιορισμένες δυνατότητες απόδοσης. Το ποδόσφαιρο όμως είναι πολύ διαφορετικό. Το ποδόσφαιρο βρίσκεται μόνο στο τελευταίο επίπεδο: αν δεν είσαι πεινασμένος για ρίσκο, δεν έχεις καμιά δουλειά να είσαι προπονητής. Όποιος αμφιβάλλει, ας ρίξει μια ματιά στο χρώμα των μαλλιών του Μουρίνιο ή ας κοιτάξει τις ρυτίδες στο πρόσωπο του Αρσέν Βενγκέρ και του Μανουέλ Πελεγκρίνι. Πραγματικά, μόνο όταν έχεις χάσει τη δουλειά σου, μπορείς πραγματικά να πεις ότι είσαι κανονικός προπονητής. Για να πούμε την αλήθεια όμως, ο προπονητικός παρίας του σήμερα μπορεί γρήγορα να μετατραπεί στον μεσσία του αύριο. Ο Μπράιαν Κλαφ είναι το καλύτερο παράδειγμα προπονητή που απέτυχε παταγωδώς σε μία ομάδα και γνώρισε εκπληκτικές επιτυχίες στην επόμενη. Μπαίνω στον πειρασμό να φαντάζομαι πως μπορεί στη Λιντς Γιουνάιτεντ να κέρδιζαν δύο συνεχόμενα ευρωπαϊκά κύπελλα, αν είχαν μείνει πιστοί στον Κλαφ. Για την ακρίβεια, είμαι σίγουρος πως αυτό θα συνέβαινε.

Ακόμα κι έτσι όμως, είναι δύσκολο να μένεις μακριά από την προπονητική. Δεν ήταν τόσο δύσκολο μέσα στο καλοκαίρι, τώρα όμως που η αγωνιστική περίοδος έχει ξεκινήσει για τα καλά, το μόνο που θέλω είναι να βρεθώ στο προπονητήριο με μια ομάδα – ακόμα κι αν το μόνο που θα κάνω θα είναι να μαζεύω τους κώλους. Μου λείπει πολύ το παιχνίδι. Ακόμα περισσότερο μου λείπουν τα παιδιά στη Λόντον Σίτι. Είναι φορές που μου λείπει τόσο πολύ η ομάδα, ώστε νιώθω πραγματική ναυτία. Αυτή τη στιγμή αδυνατώ να ορίσω τον εαυτό μου ως άτομο. Σαν να έχω χάσει το νόημά μου. Χλωρωτικός. Καλή λέξη για το πώς είναι να είσαι άνεργος προπονητής: σημαίνει πως κάποιος έχει χάσει τη δύναμή του ή την ουσία του, σημαίνει επίσης χλομός και αδύναμος από την έλλειψη φωτός. Έτσι ακριβώς αισθάνομαι: χλωρωτικός. Μόνο μη χρησιμοποιήσετε μια τέτοια λέξη στο *Παιχνίδι της ημέρας*, διαφορετικά δεν θα σας καλέσουν ποτέ ξανά. Δεν είναι δύσκολο να

φανταστώ τα τιτίβισματα που θα γράφονταν μετά τη χρήση μιας τέτοιας λέξης.

Η ουσία είναι ότι είσαι προπονητής μόνο όταν προπονείς, όπως θα έλεγε και ο Χάρι Ρέντναπ. Όταν δεν το κάνεις – όταν εμφανίζεσαι σαν ειδικός στο *Παιχνίδι της ημέρας* ή σαν καλεσμένος στο *Ζήτημα αθλητικό* –, τι είσαι ακριβώς; Δεν είμαι σίγουρος ότι είμαι κάτι, οτιδήποτε. Να όμως άλλο ένα τιτίβισμα που το θέτει, νομίζω, πολύ όμορφα:

Τώρα που έφυγες από τη Σίτι, Μάνσον, θα ανακαλύψεις πως είσαι απλώς άλλο ένα μουνόπανο του ποδοσφαίρου.

Ναι, ακριβώς έτσι. Είμαι απλώς άλλο ένα μουνόπανο του ποδοσφαίρου. Είναι χειρότερο από το να είσαι ηθοποιός που δουλεύει σαν σερβιτόρος, επειδή κανείς δεν ξέρει πότε είσαι ηθοποιός «σε αργία». Όταν είσαι προπονητής χωρίς δουλειά, μέχρι και οι γιαγιάδες ξέρουν τι συμβαίνει. Όπως ο τύπος που κάθισε δίπλα μου σήμερα το πρωί στο αεροπλάνο για Εδιμβούργο.

«Είμαι σίγουρος πως σύντομα θα βρεις κι άλλη δουλειά ως προπονητής», είπε ενθαρρυντικά. «Όταν απολύθηκε ο Ντέιβιντ Μόγιες από τη Γιουνάιτεντ, ήξερα πως δεν θα περνούσε καιρός, προτού βρεθεί σε κορυφαία ομάδα. Το ίδιο θα ισχύσει και για σένα, άκου με που σου λέω».

«Δεν απολύθηκα. Παραιτήθηκα».

«Κάθε χρόνο είναι το ίδιο παιχνίδι με τις μουσικές καρέκλες. Ξέρεις, Σκοτ, νομίζω πως οι άνθρωποι πρέπει να έχουν στον νου τους πως παίρνει χρόνο σε έναν προπονητή να αλλάξει την κατάσταση, όταν μια ομάδα δεν τα πάει καλά. Αλλά αν δώσεις αυτό τον χρόνο στον προπονητή, θα αποδείξει πως οι αρνητές του κάνουν λάθος. Εννιά φορές στις δέκα ο προπονητής είναι απλώς ο αποδιοπομπαίος τράγος. Το ίδιο και στις επιχειρήσεις. Για παράδειγμα, τα Marks & Spencer. Πόσους γενικούς διευθυντές έχουν

αλλάξει τα Marks & Spencer, αφού έφυγε ο σερ Ρίτσαρντ Γκρίνμπερι το 1999;»

«Δεν έχω ιδέα».

«Το πρόβλημα δεν είναι ο άνθρωπος που κρατάει τα ηνία, αλλά το γενικό επιχειρηματικό τους μοντέλο. Η ουσία είναι ότι ο κόσμος δεν θέλει να αγοράζει τα ρούχα του στο ίδιο μέρος που αγοράζει και σάντουιτς. Έχω δίκιο ή έχω δίκιο;»

Κρίνοντας από τα ρούχα του συνταξιδιώτη μου, δεν ήμουν τόσο σίγουρος. Με το καφέ του κοστούμι και το σομόν πουκάμισο ήταν ίδιος με σάντουιτς γαρίδας, αλλά έκανα ένα ευγενικό νεύμα και ευχήθηκα να έρθει η στιγμή να γυρίσω στην ανάγνωση του συναρπαστικού βιβλίου του Ρόι Κιν στο Kindle μου. Η στιγμή δεν ήρθε ποτέ και κατέβηκα από το αεροπλάνο μετανιώνοντας που δεν είχα σκεφτεί να βάλω καπέλο και γυαλιά όπως ο Ίαν Ράιτ. Δεν χρειάζομαι γυαλιά. Και δεν μου αρέσουν τα καπέλα. Μου αρέσει όμως ακόμα λιγότερο να κουβεντιάζω για ποδόσφαιρο με αγνώστους. Το να μοιάζεις με μουνόπανο είναι πολύ καλύτερο από το να περνάς μια ολόκληρη πτήση συζητώντας με ένα τέτοιο.

Ήταν πολύ περίεργο που γύριζα στο Εδιμβούργο ύστερα από τόσα χρόνια απουσίας. Έπρεπε να αισθάνομαι περισσότερο σαν στο σπίτι μου εδώ – εξάλλου, ήταν το μέρος όπου είχα περάσει το μεγαλύτερο μέρος της παιδικής μου ηλικίας –, αλλά κάτι τέτοιο δεν συνέβη. Δεν θα μπορούσα να αισθάνομαι περισσότερο ξένος, περισσότερο παράταιρος. Δεν ήταν μόνο το παρελθόν που έκανε τη Σκοτία να μοιάζει με ξένη χώρα. Ούτε είχε να κάνει ιδιαίτερα με το πρόσφατο δημοψήφισμα. Όταν ήμουν μικρός, δεν συμεριζόμουν την αντιπάθεια των Σκοτσέζων για τους Άγγλους και σίγουρα δεν τη συμεριζόμουν τώρα, ειδικά αφού το Λονδίνο ήταν πλέον το σπίτι μου. Όχι, κάτι άλλο με χώριζε από αυτό, κάτι πιο προσωπικό. Η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν μου είχε επιτραπεί να αισθανθώ πραγματικός Σκοτσέζος εξαιτίας του χρώματος του

δέρματός μου. Όλα τα παιδιά στην τάξη μου είχαν κέλτικα πρόσωπα με φακίδες και πράσινα μάτια. Εγώ ήμουν μισός μαύρος – ή όπως με περιέγραφαν κάποτε οι Σκοτσέζοι «ημίαιμος» – και γι' αυτό μου είχαν δώσει το παρατσούκλι Ράστους. Ακόμα και οι δάσκαλοί μου στο Εδιμβούργο με αποκαλούσαν Ράστους και, μολοντί δεν το είχα δείξει ποτέ, με πλήγωνε. Βαθιά. Και πάντα μου φαινόταν διασκεδαστικό όταν τη στιγμή που έφτασα σε σχολείο στην Αγγλία – με σκοτσέζικη προφορά την οποία από τότε έχω ξεφορτωθεί σαν παλιό ζευγάρι παπούτσια –, το παρατσούκλι μου έγινε Τζοκ. Όχι ότι τα αγόρια στο σχολείο αρρένων του Νορθάμπτον δεν ήταν ρατσιστές, αλλά ήταν πολύ λιγότερο ρατσιστές από τα αντίστοιχα στη Σκωτία.

Είμαι τυχερός επειδή έχω θέση στο διοικητικό συμβούλιο της εταιρίας του πατέρα μου ως εναλλακτική λύση, αλλά σίγουρα δεν με εμπόδιζε να κρατάω τα μάτια μου ανοιχτά για να δω τι ήταν διαθέσιμο εκεί έξω. Η ατζέντισσά μου, η Τέμπεστ Ο'Μπράιεν, επέμενε έντονα πως ήταν σημαντικό να συναντηθώ με όσο το δυνατόν περισσότερους ανθρώπους.

«Δεν είναι μόνο τα επιτεύγματά σου που σε κάνουν απόλυτα περιζήτητο», μου είπε, «είσαι κι εσύ, με όλη τη λάμψη του *GQ* που κουβαλάς. Είσαι ένας από τους πιο εύγλωττους και ευφρείς ανθρώπους που γνωρίζω, Σκοτ. Χριστέ μου, πήγα να πω στο ποδόσφαιρο, αλλά δεν λέει και πολλά αυτό, ε; Εξάλλου, νομίζω πως είναι κρίσιμο να δει ο κόσμος ότι δεν έχεις χαλαρώσει και ότι δεν ζεις από τα έσοδά σου – τα οποία σύμφωνα με τις εφημερίδες είναι σημαντικά – ως διευθυντής της *Pedila Sports*. Είναι λοιπόν σημαντικό να υποβαθμίσεις τη σημασία αυτής της θέσης. Αν ο κόσμος νομίζει πως δεν χρειάζεται να δουλέψεις, τότε θα προσπαθήσουν να σε προσλάβουν φτηνά. Το πρώτο μέρος που θα σε στείλω λοιπόν είναι το Εδιμβούργο. Υπάρχει μια δουλειά στη Χιμπέρνιαν. Κανείς δεν πρόκειται να δοκιμάσει να σε πάρει πιο φτηνά από μια ομάδα στη δεύτερη κατηγορία της Σκωτίας. Ξέρω πως ο πατέρας

σου ήταν άνθρωπος της Χαρτς από την κορφή μέχρι τα νύχια, αλλά πρέπει να πας και να τους μιλήσεις, επειδή πρόκειται για μια καλή αρχή. Καλύτερα να κάνεις τώρα τα λάθη σου και να ακονίσεις τις ικανότητές σου στις συνεντεύξεις, που δεν παίζονται και πολλά, παρά κάπου πιο σημαντικά όπου θα παίζονται, όπως στη Νις ή στη Σανγκάη».

«Σανγκάη; Για ποιο λόγο να πάω στη Σανγκάη, γαμώτο;»

«Έχεις δει το *Skyfall*; Την ταινία με τον Τζέιμς Μποντ; Η Σανγκάη είναι μια από τις πιο φουτουριστικές πόλεις στον κόσμο. Και υπάρχουν λεφτά με ουρά. Μπορεί να είναι καλή εμπειρία για σένα να δουλέψεις εκεί κάτω. Ειδικά αν αρχίσουν να αγοράζουν ποδοσφαιρικές ομάδες στην Ευρώπη. Και οι φήμες λένε ότι ψάχνονται να κάνουν αυτό ακριβώς. Οι Κινέζοι είναι άνθρωποι που πιστεύουν ότι μπορούν να κάνουν τα πάντα, Σκοτ. Και μπορούν και θα τα κάνουν, πιθανότατα. Όταν οι Ρώσοι βαρεθούν να έχουν τις ομάδες στην ιδιοκτησία τους ή όταν κάποια στιγμή καταρρεύσει το ρούβλι και υποχρεωθούν να πουλήσουν, σε ποιον θα τις πουλήσουν; Στους Κινέζους φυσικά. Μέσα σε είκοσι χρόνια η Κίνα θα είναι η νούμερο ένα οικονομική υπερδύναμη. Και όταν η Κίνα θα κυβερνά τον κόσμο, η πρωτεύουσά του θα είναι η Σανγκάη. Άρχισαν να κατασκευάζουν νέο τραμ τον Δεκέμβριο του 2007 και λειτούργησε σε λιγότερο από δύο χρόνια. Βάλ' το δίπλα στο τραμ του Εδιμβούργου. Πόσα χρόνια πήρε; Εφτά; Έχουν ξοδευτεί γι' αυτό ένα δισεκατομμύριο λίρες και ακόμα γκρινιάζουν για τη γαμημένη την ανεξαρτησία τους».

Το τραμ – το οποίο υποτίθεται ότι ξεκινούσε από το αεροδρόμιο του Εδιμβούργου και θα με πήγαινε μέχρι τη στάση απέναντι από το ξενοδοχείο μου – ήταν εκτός λειτουργίας εκείνο το πρωί. Διακοπή ρεύματος είπαν. Οπότε, πήρα το λεωφορείο. Δυσοίωνα αρχή. Και η Τέμπεστ είχε δίκιο και για κάτι άλλο: ακόμα γκρινιάζαν για την ανεξαρτησία τους.

Έκανα τσεκ-ιν στο ξενοδοχείο Μπαλμόραλ, έφαγα μερικά στρείδια στο κοντινό Καφέ Ρουαγιάλ και μετά κατέβηκα στη Λιθ Γουόκ προς την Ίστερ Ρόουντ για να δω τη Χιμψ να παίζει με την Κουίν οφ δε Σάουθ. Το γήπεδο και ο χλοοτάπητας ήταν καλύτερα απ' ό,τι θυμόμουν και υπολόγιζα πως οι θεατές ήταν κάπου δώδεκα με δεκαπέντε χιλιάδες – μεγάλη διαφορά από το ρεκόρ φιλάθλων το 1950, όταν εξήντα πέντε χιλιάδες άνθρωποι είχαν παρακολουθήσει τη Χιμψ να παίζει το τοπικό ντέρμπι εναντίον της Χαρτς. Το απόγευμα ήταν κρύο αλλά όμορφο, όπως πρέπει για έναν αγώνα ποδοσφαίρου, κι ενώ οι οικοδεσπότες είχαν το πάνω χέρι στο μεγαλύτερο μέρος του παιχνιδιού, δεν μπόρεσαν να αξιοποιήσουν τις ευκαιρίες τους. Ο Πολ Χάνλον και ο Σκοτ Άλαν έφτασαν κοντά και οι Χιμψ έχασαν την ευκαιρία να φτάσουν στη βαθμολογία μια ομάδα που έπρεπε να είχαν κερδίσει με άνεση. Η Κουίνς έδειχνε ευχαριστημένη που έφυγε με τη λευκή ισοπαλία, η οποία όμως δεν ικανοποίησε τους οπαδούς στο Εδιμβούργο. Ο Τζέισον Κάμινγκς ήταν μάλλον ο μόνος παίχτης που με εντυπωσίασε, όταν ανάγκασε τον τερματοφύλακα της Κουίνς, τον Ζάντερ Κλαρκ, να διώξει ένα φαλτσαριστό σουτ από τα τριάντα μέτρα, αλλά το παιχνίδι δεν ήταν καθόλου αξιομνημόνευτο και με βάση όσα είχα μόλις δει, η Χιμψ, που απείχε πάνω από δέκα πόντους από τη Χαρτς στην κορυφή της βαθμολογίας, φαινόταν καταδικασμένη να περάσει άλλη μια χρονιά μακριά από την πρώτη κατηγορία της Σκωτίας.

Επέστρεψα στο ξενοδοχείο, παράγγειλα λίγο τσάι που δεν ήρθε ποτέ, έκανα ένα ζεστό μπάνιο, είδα μισοκοιμισμένους τα αποτελέσματα στο ποδόσφαιρο και το *Αποκλειστικά για ηλίθιους* και μετά κατέβηκα στο εστιατόριο Οντάιν, όπου είχα κανονίσει να συναντήσω τον Μιτζ Μάικλτζον, έναν από τους διευθυντές της ομάδας. Ένας άνθρωπος πρόσχαρος, με πυκνά κόκκινα μαλλιά και πράσινα μάτια. Στο πέτο του είχε το έμβλημα της Χιμψ, που μου θύμισε πόσο παλαιός ήταν ο σύλλογος: 1875. Και φυσικά η

υπερήφανη αυτή παράδοση είναι μέρος του προβλήματος του συλλόγου. Οποιοδήποτε συλλόγου.

Μιλήσαμε για λίγο γενικά για το ποδόσφαιρο και τελειώσαμε ένα εξαιρετικό *Sancerre**, πριν με ρωτήσει τη γνώμη μου για το παιχνίδι και, το πιο σημαντικό, για την ίδια τη Χιμψ.

«Αν μου επιτρέπεις», του είπα, «τα προβλήματά σας δεν είναι στο χορτάρι αλλά στην αίθουσα συνεδριάσεων. Πόσους έχετε φτάσει, τους εφτά προπονητές σε δέκα χρόνια; Οι οποίοι μάλλον έχουν κάνει το καλύτερο δυνατό υπό αυτές τις συνθήκες. Ο προπονητής που έχετε κάνει πολύ καλή δουλειά και τα πράγματα δεν πρόκειται να βελτιωθούν μέχρι να ασχοληθείτε με το βασικό πρόβλημα, δηλαδή ότι οι ποδοσφαιρικές ομάδες είναι σαν τις τοπικές εφημερίδες. Για να το θέσω απλά, υπάρχουν πάρα πολλές από αυτές. Οι τιμές ανεβαίνουν και το αναγνωστικό κοινό μειώνεται. Υπάρχουν πάρα πολλές εφημερίδες που ανταγωνίζονται η μία την άλλη για λίγους αναγνώστες. Το ίδιο ισχύει και για το ποδόσφαιρο. Υπάρχουν πάρα πολλές ομάδες με ανταγωνισμό όχι μόνο μεταξύ τους αλλά και με την τηλεόραση. Οι θεατές σήμερα ήταν ίσως δώδεκα χιλιάδες, ενώ κάποιοι από τους παίχτες σας παίρνουν δύο ή τρία χιλιάδικα την εβδομάδα, ίσως και περισσότερα. Οι μισθοί σας πρέπει να φτάνουν τα δύο τρίτα των εσόδων από τα εισιτήρια. Και μένουν τα τρέχοντα έξοδα και η τράπεζα. Η επιχειρησή σας αργοπεθαίνει. Το ποδόσφαιρο πλήρους απασχόλησης δεν είναι βιώσιμη επιλογή είτε για εσάς είτε, εδώ που τα λέμε, για σχεδόν όλες τις ομάδες στη Σκοτία, εκτός από δύο».

«Και τι προτείνεις λοιπόν; Να τα παρατήσουμε όλα;»

«Κάθε άλλο. Έτσι όπως το βλέπω εγώ όμως, έχετε δύο επιλογές, αν θέλετε να επιβιώσετε ως σύλλογος. Είτε κάνετε αυτό που κάνουν μερικές σουηδικές ομάδες – όπως η Γκέτεμποργκ – με τους περισσότερους παίχτες να έχουν δουλειές μερικής απασχό-

* Γαλλικό κρασί. (Σ.τ.Μ.)

λησης σανμπογιατζήδες και διακοσμητές. Ειδάλλως, υπάρχει κι αυτό που ένας Γάλλος φιλόσοφος, μιλώντας για κάτι άλλο, αποκάλεσε “τη μισητή λύση”. Μια λύση που έχει απόλυτη λογική ως επιχειρηματική κίνηση, αλλά που θα κάνει τους οπαδούς να ζητάνε το κεφάλι σου, Μιτζ, το δικό σου και όλων των άλλων στο διοικητικό συμβούλιο».

«Και ποια είναι αυτή η λύση;»

«Μια συγχώνευση με τη Χαρτς. Για να σχηματίσετε μια καινούργια ομάδα στο Εδιμβούργο: τη Γουόντερερς του Εδιμβούργου. Τη Μιντλόθιαν Γιουνάιτεντ».

«Κάνεις πλάκα. Εξάλλου, το είχαμε σκεφτεί και στο παρελθόν. Και το απορρίψαμε».

«Το ξέρω. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι δεν είναι η σωστή λύση. Το Εδιμβούργο δεν είναι Μάντσεστερ, Μιτζ. Καλά καλά δεν μπορεί να στηρίξει μία καλή ομάδα, πόσω μάλλον δύο. Χρησιμοποιείτε τα περιουσιακά στοιχεία της μιας ομάδας για να ξεπληρώσετε τα χρέη και να χτίσετε ένα μέλλον και για τις δύο. Απλή οικονομική επιστήμη. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι στις φυλές δεν αρέσει η οικονομική επιστήμη. Και η Χιμπερ με τη Χαρτς είναι δυο από τις πιο παλιές φυλές στη Σκωτία. Κοίτα, το ίδιο λειτούργησε για την Ινβερνές Κάλι Θισλ. Σε λιγότερο από είκοσι χρόνια συγχώνευσαν δυο ομάδες που παρέβαιαν και ανέβηκαν από την Τέταρτη Κατηγορία στη δεύτερη θέση της Πρέμιερ Λιγκ της Σκωτίας. Δεν μπορείς να αμφισβητήσεις τα οφέλη μιας συγχώνευσης. Το ξέρεις κι εσύ. Το ξέρω κι εγώ. Το ξέρουν ακόμα κι αυτοί – οι οπαδοί – βαθιά μέσα στο μυαλό τους. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν σκέφτονται με το μυαλό τους αλλά με την καρδιά τους. Αν μου επιτρέψεις την έκφραση».

«Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι σαν άλλους ανθρώπους», είπε ο Μιτζ. «Ξέρουν πώς να μισούν και, το πιο σημαντικό, ξέρουν πώς να πληγώνουν. Θα χρειαστεί να είμαι υπό αστυνομική προστασία. Να φύγω από την πόλη. Όλοι μας δηλαδή».